

27. Vánoce 1932.

Vánoce! Posvátná noc vzpomínek! Svatý den v hodině nadcházející slavnosti. A obojí spojeno bodem obratu veliké doby.

Zde na zemi má býti nyní *Světlo*, jak tomu mělo být již tehdy, když hvězda zaslíbení zářila po tři noci nad chlévem Betlémským.

Jen nemnozí přijali tehdy Světlo. Jejich posluchači je však velmi brzy pokrřivili a změnili způsobem, obvyklým u pozemských lidí. To, co zapomněli, nahradili vlastními myšlenkami a tím vytvořili onen zmatek, který dnes má platit jako nedotknutelná pravda. Z obavy, že se to vše zřítí, jestliže se třeba i nejmenší sloup ukáže jako nepravý, byl pak potírán a pomlouván každý paprsek Světla, který by mohl přinést poznání. A nešlo-li to jinak, snažili se učiniti jej směšným s takovou zlobou a potměšilostí, která ukazovala každému jasně myslícímu člověku velmi zřetelně, že vzniká jen z bezmezného strachu! Ale jen zřídka najde se na této zemi někdo jasně myslící.

Vzdor tomu *musí* konečně všem vzejíti světlo pravého poznání!

Nadešla doba, kdy bude vypuzeno ze stvoření všechno nezdravé, co lidský mozek vynalezl, aby to nadále nemohlo již zabraňovati osvětlení, které ukáže, že Pravda je *jiná*, nežli neudržitelné výplody, vytvořené vychloubačnou domýšlivostí a prospěchářstvím, chorobnou fantasií a pokrytectvím z dusného bahna nízké omezenosti v touze po obdivu a pozemské moci.

Běda nyní těm, kteří bludným vedením zotročili miliony lidí tak, že se dnes v době soudu již ani neodvážejí pozvednouti své zraky ke Světlu a zaslepeně tupí vše, co pronikne k jejich uším, jakmile to zní jinak než to, co slyšeli dosud. Místo, aby konečně naslouchali a počali v sobě zkoumat, zda toto nové není jejich porozumění bližší než vše, čemu se dosud učili a zda jejich cítění nekloní se k přesvědčení, že všechno staré musí se zhroutit, protože stojí na falešných základech a že nemůže obstát před Světlem, které k nim proniká a volá k probuzení!

Uši jsou ucpaný a úzkostlivě se pečuje o to, aby do nich nevnikl žádný svěží závan vzduchu. Děje se tak skutečně jen z lenosti a strachu, protože tento svěží vzduch a s ním spojené ozdravení vyžaduje *hybnost ducha*, požaduje a vynucuje vlastní snažení, které je v příkrém rozporu s dosavadním, zdánlivě pohodlným duchovním soumrakem, který má za následek tupý, trvalý spánek a tím ponechává volnou ruku lstivosti zkrouceného, zkaženého rozumu!

Není však nic platno, že ucpáváte své uši před novým slovem, že zavíráte oči, aby vás Světlo neoslepilo a nepolekalo! *Násilím* budete nyní vyburcováni z tohoto smutného omámení! Třesouce se mrazem budete muset stát před chladným Světlem, které vás nemilosrdně obnaží z vašich falešných záhalů. Budete mrznout, protože vaše duchovní jiskra *ve vás* nedá se již zažehnouti a zanítiti, aby se žhavě spojila z vašeho nitra se Světlem. K tomu je již pozdě! A toto pozdě přináší ve ztrnutí duchovní smrt!

Vrhám Světlo do vašeho falešného myšlení a konání, které roztrhá mnohé plástíky, jež ve třpytném lesku, jako pozlátka, přikrývají vše, co je ve vás nepravé a ospalé. Pro vás je přece tak *snadné*, věřiti *neuvěřitelnému*, protože při tom se nemusíte namáhat, sami myslet a zkoumat. Právě proto, že to podle Božských přirozených zákonů nesnese žádného zkoumání, *musíte* prostě jen věřit, aniž byste se ptali Jak nebo Proč. Musíte věřit *slepě* a to považujete za *veliké!* Vy, kteří se v tomto tak pohodlném způsobu považujete za obzvlášť věřící, povznášíte se tím prostě nade všechny pochybnosti a ... cítíte se blaženými, ukrytými, ušlechtilými, zbožnými a jste si jisti blažeností!

Tím jste se však nepovznesli nade všechny pochybnosti, nýbrž jste jen příliš zbaběle tyto pochybnosti obešli! Byli jste příliš líní, příliš duchovně pohodlní, než abyste sami při tom něco dělali a dali jste raději přednost slepé víře před věděním o přirozeném dění v zákonech Božské vůle. A k tomu pomáhaly vám i výmysly lidského mozku. Neboť čím je nemožnější a nepochopitelnější to, čemu máte věřit, tím je to také pro vás pohodlnější, abyste tomu doslova slepě věřili, poněvadž v těchto věcech to vůbec jinak nejde. Věděním a přesvědčením *musí* při tom býti vyloučeno. Jedině to, co je nemožné, vyžaduje slepou absolutní víru, poněvadž každá možnost povzbuzuje ihned vlastní myšlení. Tam, kde je pravda, která se vždy jeví přirozeně a logicky, tam nastupuje samočinně i myšlení a procítění. Toto mizí jen tam, kde nemůže nalézt nic přirozeného. Kde tedy Pravda není. A *jedině* procítěním může se něco stát přesvědčením. A *jedině* přesvědčení přináší hodnoty lidskému duchu!

Tak uzavírá se nyní v soudu s ostatním i onen kruh, který vznikl ve svaté noci v Betlémě! A závěr tohoto kruhu musí vypuditi všechno nesprávné z podání a tradic a přivésti tak k vítězství Pravdu! Temno, které lidstvo vytvořilo, bude pronikajícím Světlem rozptýleno!

Všechny legendy, kterými byl během času obetkán Ježíšův život, musí padnout, aby konečně vystoupil čistě a podle zákonů Božích tak, jaký byl ve skutečnosti podle zákonů stvoření. Ve svých kultech, které jste si sami vytvořili, popírali jste dosud s lehkomyšlnou rouhavostí dokonalost Stvořitele, svého Boha.

Chtěně a vědomě představovali jste si Stvořitele, jako by jeho vůle nebyla v tom dokonalá! Mluvil jsem o tom již ve svém Poselství a můžete to kroutit a točit, jak chcete. Ani *jediná* výmluva nemůže vás ochránit před tím, že jste byli příliš líní sami při tom myslet. Tím, že slepě věříte věcem, které se nedají spojit s prazákony stvoření, nectíte přece Boha! Kdybyste věřili v dokonalost Stvořitelovu, tu byste naopak museli vědět, že zde ve stvoření nemůže se udáti nic, co přesně neodpovídá důsledkům pevně stanovených zákonů Božích. Jedině tím můžete Boha skutečně uctívat.

Kdo myslí jinak, pochybuje tím o *dokonalosti* Stvořitele, svého Boha! Neboť tam, kde jsou možné změny nebo dokonce zlepšování, není a nebylo žádné dokonalosti! Vývoj je něco jiného, poněvadž je předvídan a chtěně v tomto stvoření. Vývoj musí se však bezpodmínečně projevovati *jako důsledek* působení stávajících zákonů. To vše nemůže však přivoditi takové věci, které mnozí věřící přijímají jako úplně samozřejmé, zvláště pokud se jedná o život Kristův!

Probudte se konečně ze svých snů a staňte se v sobě opravdovými! Právě dnes pravím vám ještě jednou, že podle zákonů ve stvoření není možno, aby pozemské tělo člověka mohlo býti zrozeno bez předchozího hrubohmotného plození. Právě tak není možno, aby hrubohmotné tělo po své pozemské smrti bylo povzneseno do jemnohmotné říše. Tím méně ovšem do bytostného nebo dokonce do duchovního! A poněvadž Ježíš musel se zrodit zde na zemi, podléhalo toto dění také hrubohmotnému Božímu zákonu předchozího plození.

Bůh musel by jednat proti svým vlastním zákonům, kdyby to s Kristem mělo býti tak, jak se to v podáních vypravuje. To však není možno, poněvadž Bůh je *dokonalý od počátku*, a proto je dokonalá i jeho vůle, která spočívá v prazákonech stvoření. Kdo se ještě odvažuje myslet jinak, ten pochybuje o této dokonalosti a tím také nakonec o Bohu! Neboť Bůh bez dokonalosti by nebyl Bohem. Tu není žádné výmluvy! Touto prostou jistotou nemůže lidský duch otrásti, i kdyby se proto musely zachvát základy mnohých dosavadních názorů. Zde jest *jedině* buď - anebo. Všechno nebo nic. Není tu možno postavit nějaký most, protože v Božství nemůže býti něco polovičatého a nehotového. Nemůže tak býti ani v tom, co se Boha dotýká!

Ježíš byl zplozen *hrubohmotně*, neboť jinak nebylo by pozemské zrození vůbec možno. Jeho otcem byl Říman, který miloval Marii a chtěl ji učinit svou ženou. Maria ho nevýslovně milovala. Poměry zdržely však Římana, který byl vojákem a setníkem Augustovým, po určitou dobu v cizině, takže

Maria svěřila se ve svých starostech tesařskému mistru Josefovi, jehož ctíla a jemuž důvěřovala. Josef pojal na to Marii za ženu. Duševní tíseň uvolnila Marii ještě před rozhovorem s Josefem duševně tak, že v okamžiku nejvyššího vnitřního boje prožila v *sobě* duchovně to, co je v bibli zaznamenáno jako zvěstování andělovo.

Maria trpěla, poněvadž nikdy nemohla úplně potlačit svou lásku ke Kreolovi, římskému setníku a otci Ježíše, jejího dítěte a musela vidět, že tím působí smutek Josefovi, který ji opravdu miloval.

A když zazářila nad Betlémem hvězda, hledal v tutéž dobu úplně již zoufalý Kreolus v městečku Nazaretě Marii, aby ji vzal jako svou ženu s sebou do Říma. Viděl hvězdu, která ho rozechvěla, ale nevěděl nic o tom, že svítí jeho dítěti.

Jen několika lidmi byla tehdy tato hvězda poznána jako splnění zaslíbení! Marií samotnou i Josefem, který, rozechvěn, zahalil svou tvář.

Tři králové našli cestu ke chlévu a odevzdali pozemské dary. Ale pak nechali opět dítě bez ochrany. Byli povoláni, aby tomuto dítěti urovnali cestu na zemi svými poklady a svou mocí, aby mu nebylo ublíženo při plnění jeho poslání. Nepochopili úplně své vznešené poslání, přes to, že byli osvíceni, aby dítě mohli nalézt.

Neklid hnal Marii pryč z Nazareta a Josef, který viděl její tiché utrpení a její touhu, vyplnil její přání, aby jí udělal radost. Předal vedení svého tesařského závodu svému nejstaršímu tovaryši a odcestoval s Marií a s dítětem do cizí země. Ve shonu práce a denních starostech vybledla zvolna u obou vzpomínka na zářící hvězdu, zvláště když Ježíš ve svých dětských letech nic nápadného neprojevoval, nýbrž byl právě tak přirozený jako jiné děti. Teprve když Josef, který vždy byl Ježíšovi nejlepším otcovským přítelem, umíral po svém návratu ve svém domově, uviděl ve svých posledních pozemských okamžicích nad Ježíšem, který jediný byl u jeho úmrtního lože, korunu a holubici. V tomto vytržení pronesl poslední slova: „Tak jsi to přece ty!“

Ježíš sám nevěděl o tom nic, pokud ho to netáhlo k Janovi, o němž slyšel, že u Jordánu křtí a káže moudré učení.

V tomto hrubohmotném úkonu křtu byl pevně zakotven začátek poslání ve hrubohmotnosti. Páska spadla. Od tohoto okamžiku byl si vědom toho, že má přinést pozemskému lidstvu Slovo otcovo. – O svém pozemském otci neslyšel od Marie nikdy a nevěděl, že v jeho žilách koluje i římská krev.

Tak rozvine se před vámi celý život, takový, jaký skutečně byl, zbavený všech fantasií lidského mozku! S uzavřením kruhu dění bude v soudu prohlášeno všem vítězství Pravdy, která nebude již dlouho zahalována! Maria zápasila v sobě s pochybnostmi, které byly zesíleny mateřskou starostí o syna až k těžké cestě na Golgatu. Čistě lidsky a ne nadpozemsky. Teprve tam zasvitlo jí na konec poznání o jeho poslání a tím i víra.

Nyní však při opětovném návratu hvězdy mají býti Boží milostí napraveny všechny omyly. Současně mají být odčiněny také všechny chyby těch, kteří ztěžovali Kristovi cestu; ovšem za předpokladu, že tak nečinili z tvrdošijnosti nebo zlé vůle a že se nyní při uzavření kruhu propracují k poznání a vynasnaží se napravit to, co zanedbali nebo v čem pochybili.

Touto vůlí k nápravě stoupá pro ně se zářící hvězdou i vykoupení, a jejich osvobozující dík bude jásati k tomu, jenž v moudrosti a dobrotě vytvořil zákony, na nichž musí se tvorové soudit a také osvobozovat.

Chcete-li při tom obstát, uvažujte v budoucnosti jedno: Pohledte, moje cesty nejsou vašimi cestami! Proto buďte bdělí a dbejte vždy na své cesty, které jsem vám Poselstvím ukázal. Starej se každý sám

o sebe! Přicházejte ke mně sem k východu, zatím co já jsem obrácen k západu a musím vám hledět vstříc. Přicházím od Otce z nejvyššího východu a proto moje cesty nejsou *nikdy* vašimi cestami! Myslete na to vždy, když nechcete nebo nemůžete tak mnohému porozumět. Dbejte jedině své cesty, kterou jsem vám mohl ukázat a nedomnívejte se, že také moje cesta musí býti stejného druhu. V tom byste bloudili!